

30.3 The *hif'il* paradigm may be compared to the *hif'il* of hollow verbs, §17.3.

(a) Note that where the hollow verb shows long *i*, the geminate shows short *i* (followed by long consonant) in unstressed syllable, *e* (followed by simple consonant) in the stress:

<i>hollow</i>	<i>geminate</i>
הַשְׁיִבּוּתִי	הִשְׁבִּיבּוּתִי
הַשְׁיִיב	הִשְׁבֵּב
הַשְׁיִיב	הִשְׁבֵּב
מְשִׁיבָה	מִשְׁבָּה

(b) A simplified form of the *pf* (comparable to *pf* type-*b* of the hollow verb paradigm), הַשְׁבִּיבּוּתִי, is found rarely in biblical, more commonly in later Hebrew.

30.4 In the *pi'el* group geminates show two types of inflection: the regular ((הַתְּהַיְוִהוּ), הַתְּהַיְוִהוּ, הַתְּהַיְוִהוּ) and the by-form *poel*, *polal*, and *hipolal* (הַתְּהַיְוִהוּ, הַתְּהַיְוִהוּ, הַתְּהַיְוִהוּ).

(a) The by-forms arose out of the regular form presumably by dissimilation (i.e., the development of dissimilarity between two identical sounds in a word); e.g., **gallelz* > *gālelz* > *gālel*⁴.

2 The groundform of *pi'el* is believed to have had *a* as its first vowel originally [cf. §25.5(a), note 2].

3 The first syllable *gal* became *gā* by dissimilation; the vowel lengthened compensatorily.

4 The shift of long *a* to long *o* in open, originally stressed syllables (as this was) is widely attested in Hebrew.

READINGS

Reading 1

his brothers	אָחָיו	Billah	בִּלְהָה
no, not	לֹא	Zilpah	זִלְפָּה
he sat, stayed, dwelt	יָשָׁב	he was	הָיָה
he told	הַגִּיד (נִגַּד)	they were	הָיוּ
they told	הִגִּידוּ	Simeon	שִׁמְעוֹן
his father	אָבִיו	shepherding	רֹעֵה
he did, made	עָשָׂה	sign of a definite direct object	אֶת-
they did, made	עָשׂוּ	(e.g., one having the article, or a proper name); not	
thing, matter	דָּבָר	translated	
bad	רָע		
on, about, on account of	עַל	with	עִם

אָלֶּה וְשֵׁי יַעֲקֹב: רָחֵל וְלֵאָה, בְּלֵהָה וְזִלְפָּה. יוֹסֵף וּבְנֵימִינוּ הָיוּ
בְּנֵי רָחֵל; רְאוּבֵן וְשִׁמְעוֹן וְיְהוּדָה הָיוּ בְּנֵי לֵאָה.

לְאֵחָיו הָיוּ רֹעֵי צֹאן. הִנְעִיר יוֹסֵף הָיָה רֹעֵה אֶת הַצֹּאן בְּשׂוּדָה
עִם אֵחָיו בְּנֵי בְּלָהָה וּבְנֵי זִלְפָּה.
יַעֲקֹב לֹא הָיָה בְּשׂוּדָה; הוּא יָשָׁב בְּבֵיתוֹ.

יוֹסֵף הִגִּיד לְאָבִיו מֶה עָשׂוּ אֵחָיו בְּשׂוּדָה. עָשׂוּ אֵחָיו דָּבָר טוֹב, הִגִּיד
יוֹסֵף אֶת הַדָּבָר הַטּוֹב לְאָבִיו. עָשׂוּ אֵחָיו דָּבָר רָע, הִגִּיד יוֹסֵף לְאָבִיו
אֶת הַדָּבָר הַרָּע. אֵחָיו יוֹסֵף לֹא הִגִּידוּ לְיַעֲקֹב דָּבָר עַל יוֹסֵף.

1. מִי יָשָׁב יַעֲקֹב? 2. מִי בְּנֵי רָחֵל וּמִי בְּנֵי לֵאָה? 3. מֶה הָיוּ
הַצֹּאנִים? 4. אֵיפֶה הָיָה יוֹסֵף? 5. מֶה עָשָׂה עִם אֵחָיו? 6. אֵיפֶה יָשָׁב
יַעֲקֹב? 7. מֶה הִגִּיד יוֹסֵף לְאָבִיו עַל אֵחָיו? 8. מֶה הִגִּידוּ הֵם עַל
יוֹסֵף?

(To be followed by Reading 2.)

Reading 2

to him	לְלוֹ (ל + ו + 3ms sur)	aged, old	זָקֵן
ornamented tunic	כְּתוּב פָּסִים	he loved	אָהַב
meaning of פָּסִים here uncertain;		they loved	אָהָבוּ
traditional guesses: varicolored		all (of)	כָּל- (kol)
strip(s), palm (of hand), sole (of foot), hence tunic reaching to		his sons	בָּנָיו
extremities		him	אֹתוֹ (את + ו + 3ms sur)
they hated	שָׂנְאוּ (שָׂנְאוּ)	son of old age (i.e., born to an aged parent)	בֶּן זָקֵנִים
because	כִּי	from	מֵן, מִן- [§2.10(b)2]
why?	לְמַדָּה (ל + מה "for what")	in comparisons: more than	

יַעֲקֹב הָיָה אֵלֶּשׁ זָקֵן. הוּא אָהַב אֶת כָּל בָּנָיו. כָּל הַבָּנִים אָהָבוּ אֹתוֹ יַעֲקֹב, וְגַשְׁיִי יַעֲקֹב אָהָבוּ אֹתוֹ.

יֹסֵף הָיָה בֶּן זָקֵנִים לְיַעֲקֹב: אֲחִירֵי הָיוּ זְנוּלִים וְהוּא הָיָה נָעַר. יַעֲקֹב אָהַב אֶת יֹסֵף מִכָּל בָּנָיו כִּי בָן זָקֵנִים הוּא לוֹ. יַעֲקֹב עָשָׂה לְיוֹסֵף כְּתוּב פָּסִים. הוּא לֹא עָשָׂה כְּתוּב פָּסִים לְרְאוּבֵן וְלֹא לִיהוּדָה וְלֹא לְלֵוִי הָאֲחִים. לְיוֹסֵף עָשָׂה יַעֲקֹב כְּתוּב פָּסִים כִּי אָהַב אֹתוֹ מִכָּל בָּנָיו.

אֲחִירֵי יֹסֵף לֹא אָהָבוּ אֶת יֹסֵף. הֵם שָׂנְאוּ אֹתוֹ, שָׂנְאוּ אֹתוֹ כִּי הָיִיד לְאָבִיר מִדָּה עָשׂוּ בַּשָּׂדֶה, וְשָׂנְאוּ אֹתוֹ עַל כְּתוּב הַפָּסִים.

1. מִדָּה הָיָה יַעֲקֹב? 2. אֶת מִי אָהַב יַעֲקֹב? 3. מִי אָהָב אֹתוֹ? 4. מִדָּה הָיָה יֹסֵף לְיַעֲקֹב? 5. אֶת מִי אָהַב יַעֲקֹב מִכָּל בָּנָיו? 6. לְמַדָּה? 7. מִדָּה עָשָׂה יַעֲקֹב לְיוֹסֵף? 8. לְמַדָּה? 9. עַל מִדָּה שָׂנְאוּ אֲחֵי יֹסֵף אֹתוֹ?

(To be followed by §9, p. 45.)

1 Note the spirantization of the **י**, following so closely as it does upon **כ**, which ends in a vowel. In such situations, *beged kefaḥ* (§1.5) are regularly spirantized.
2 **כ** is construed as singular, though it may refer to plural subjects.

Reading 3

your sheaves	אֲלֻמֹתַיִךְם	he dreamed	חָלֵם
he got up [קָם, קָמָה] (§8.2)	קָם מ, קָמָה פ	dream	חֲלוֹם
(שָׁחַח or חוּדַח) הִשְׁתַּחֲוּוּ וְקָם (שָׁחַח or חוּדַח)	הִשְׁתַּחֲוּוּ, הִשְׁתַּחֲוּוּ, הִשְׁתַּחֲוּוּ	his dream	חֲלוֹמוֹ
he prostrated himself		my dream	חֲלוֹמִי
he related	סִפֵּר (pi'el)	lo! behold!	הִנֵּה
he said	אָמַר	binding (pi'el)	מֵאַשְׁמֵם, מֵאַשְׁמֵם
interrogative particle; for	הַ	(used only with vocalization, see below)	אֲלֻמֹּתָהּ
you (ms) will be king	תִּמְלֹךְ (תְּמַלְכֶךָ)	sheaf	אֲלֻמֹּתַי
	over us	my sheaf	עָלֵינוּ

The normal vocalization of the interrogative particle is **הַ**; before laryngals with *qames* הַ (e.g., הֲהִנֵּה "was he?"); before laryngals with other vowels and before *sewaḥ*, הַ [e.g., הֲהִשְׁתַּחֲוּוּ "did they prostrate themselves?"] הַשְׁמַרְתֶּם "did you (mpl) guard?"].

יֹסֵף חָלֵם חֲלוֹם. בְּחֲלוֹמוֹ, הִנֵּה הוּא בּוֹשֵׁדָה עִם אֲחֵירֵי. הָאֲחִירִים הָיוּ מֵאַשְׁמֵם אֲלֻמֹּת בּוֹשֵׁדָה, וְיֹסֵף הָיָה מֵאַשְׁמֵם אֲלֻמֹּת. וְהִנֵּה קָמָה אֲלֻמֹּת יֹסֵף, וְאֲלֻמֹּת הָאֲחִירִים הִשְׁתַּחֲוּוּ לְאֲלֻמֹּת יֹסֵף.

סִפֵּר יֹסֵף אֶת חֲלוֹמוֹ לְאֲחֵירֵי. אָמַר יֹסֵף: חֲלָמְתִי חֲלוֹם; בְּחֲלוֹמִי, הִנֵּה אֲנִי מֵאַשְׁמֵם אֲלֻמֹּת בּוֹשֵׁדָה. וְהִנֵּה קָמָה אֲלֻמֹּתַי, וְאֲלֻמֹּתֵיכֶם הִשְׁתַּחֲוּוּ לְאֲלֻמֹּתַי!

אָמַר לוֹ אֲחֵירֵי: הֲתִמְלֹךְ עָלֵינוּ?
אֲחִירֵי יֹסֵף שָׂנְאוּ אֹתוֹ עַל הַחֲלוֹם הַזֶּה. שָׂנְאוּ אֹתוֹ כִּי הָיִיד לְאָבִיר מִדָּה עָשׂוּ בַּשָּׂדֶה, שָׂנְאוּ אֹתוֹ עַל כְּתוּב הַפָּסִים וְעַל הַחֲלוֹם.

1 Traditionally derived from שָׁחַח (< שָׁחַח*) "bow," with doubling of the final root consonant (חֲשׁוּחַ* > שָׁחַח*); the verb pattern is הִשְׁתַּחֲוּוּ. Some now take it as a reflexive causative (of a root חוּדַח*, meaning "coil" in Arabic).

1. איפה היי האחים בתלום יוסף? 2. מה היי עושים (doing)?
 3. מה עשו אלמות האחים? 4. מה ספר יוסף לאחיו? 5. מה אמר
 לו על תלום? 6. על מה שואו אחי יוסף אתו?

(To be followed by Reading 4.)

Reading 4

to you (ms)	לך	still, yet, more; <i>before a</i>	עוד
that, which, who	אשר	<i>noun</i> , another (besides the	
we shall come	נבוא (בוא)	forementioned)	
your (ms) mother	אמך (אם)	sun	שמש
your (ms) brothers	אחך	moon	ירח
to prostrate oneself	להשתחוות	eleven (lit., one-teen)	אחד-עשר m
to the ground	ארצה ¹	star	כוכב
he watched, guarded,	שמר	prostrating	משתחוים p
kept an eye on		oneself	s
		to me	לי

יוסף חלם עוד תלום.

בתלום, והנה משמש תיבת ואחד-עשר פוכבים משתחוים לו.
 ספר יוסף את התלום אשר חלם לאחיו. אמר: הנה חלמתי עוד
 תלום: בתלמי והנה משמש תיבת ואחד-עשר פוכבים משתחוים לי.

לא אמרו לו אחיו דבר על תלום.

ספר יוסף את התלום לאביו. אמר לו יעקב: מה התלום הזה
 אשר חלמתי? תבוא אני ואמך ואחד-עשר אחיך להשתחוות לך
 ארצה?¹

האחים שואו את יוסף על התלום, ואביו שמר את הדבר.

1. מי היי משתחוה ליוסף בתלום הזה? 2. למי ספר יוסף את
 תלום? 3. מה אמר? 4. מה אמרו לו אחיו? 5. למה ספר את התלום
 הזה לאביו? 6. מה אמר לו יעקב? 7. מי הם המשמש הים, ואחד-
 עשר הפוכבים?

(To be followed by §10, p. 49.)

¹ A noun expressing the termination point of a motion often (though not necessarily) bears the *terminative* ה־ ending. Note that it is *unstressed*, in contrast to the stressed feminine ה־ ending.

Reading 5

to call attention to a statement, like

English "he's big, isn't he?"

get up!	קוּם!	valley	עֵמֶק
he saw	רָאָה	Hebron	חֶבְרוֹן
see!	רְאֵה!	day	יוֹם
to see	לְרַאֲוֹת	one	אֶחָד מ
welfare, well-being	שְׁלוֹם (שְׁלוֹם-)	he went	הִלָּךְ
as	כְּאַשְׁרֵךְ + (אֲשֶׁר)	go!	לֵךְ!
he came	בָּא (בוֹא)	to	אֵל
there	שָׁם	his son	בְּנוֹ
he sought	בִּקַּשׁ (bi'el)	Shechem	שִׁכְמָה
(to) where?	אַיְנָה (אֵין) + (term)	(term) הֵ-הַ + שְׁכָם	שִׁכְמָה
		to Shechem	הֵלֵא + הָ + לֵא
		is/are not...?	הֲלֵא + הָ + לֵא
		invites an affirmative answer; used	

יעקב ובייתו ישיבו בעמק חברון בארץ פנען. יום אחד קמו אחי יוסף והלכו עם הצאן ששקמה. יוסף לא הלך עם אחיו; הוא ישב עם אביו בעמק חברון.

יום יום אחד אמר יעקב אל בנו יוסף: הלא אחיך רועים בשקמה? קוים לך שקמה וראה את שלום אחיך ואת שלום הצאן. עשה יוסף כצאן אמר לו אביו. קים והלך שקמה לראות את שלום אחיו ואת שלום הצאן.
בא יוסף ששקמה, והנה לא ראה את אחיו שם. בקש יוסף את אחיו בשדה; הם לא היו שם.

1. איפה ישיבו יעקב ובייתו? 2. אנה הלכו אחי יוסף יום אחד?
3. מה עשה יוסף? 4. למה הלך יוסף ששקמה? 5. איפה בקש את אחיו?
6. הרייו שם?

(To be followed by Reading 6.)

Reading 6

let's go	נִלְכֵה (הלך)	he found	מָצָא
Dothan	דוֹחַן	he asked	שָׁאַל
when	כַּאֲשֶׁר	you seek	תִּבְקַשׁ (bi'el)
coming	בָּא pt (בוֹא)	my brothers	אֶחָי
owner, master	פֶּעַל	seeking	מְבַקֵּשׁ pt (bi'el)
dreamer	פֶּעַל חֲלוֹמוֹת	pray tell!	הִצִּיד-נְאֻם!
he took	לָקַח	he heard	שָׁמַע
pit, cistern	בּוֹר	saying (אמר)	אָמַר s, אומרים pt
	השליך (שלך) הֵ-הִ	he threw (hif'il)	אָמַר s, אומרים pt

איש אחד מצא את יוסף בשדה. שאל אותו האיש: מה תבקש? אמר לו יוסף: את אחי אנכי מבקש; הצייד-נא לי איפה הם רועים? אמר לו האיש: אחיך הלכו מזה. שמעתי את אחיך אומרים: נלכה אל דוחן.

הלך יוסף אל דוחן, שם מצא את אחיו. כצאן ראו האחים את יוסף בא אמרו: הנה בעל החלומות הנה בא! כצאן בא יוסף לקחו האחים את כתנת הפסים אשר עשה לו אביו. ראובן מצא בור; לקחו האחים את יוסף והשליכו אותו אל הבור ההוא.

1. מרי מצא את יוסף בשדה? 2. מה שאל אותו האיש? 3. מה אמר לו יוסף? 4. מה שמע האיש את האחים אומרים? 5. איפה מצא יוסף את אחיו? 6. מה אמרו אחיו כצאן ראו אותו בא? 7. מה עשו לו אחיו כצאן בא? 8. מרי מצא את הבור?

(To be followed by §11, p. 54.)

1 Two words connected by a hyphen (*maqqef*) are considered one, so far as stress is concerned: the main stress falls on **נִלְכֵה**, a secondary stress on **הִצִּיד**. The *daqet* in the 1 is the *conjunctive daqqet*, which appears in monosyllables or words stressed on their first syllable when they follow closely upon a word ending in הֵ- or הִ- not stressed on its last syllable. Whether it signifies lengthening of the consonant (as is generally assumed) or merely that the preceding vowel is somewhat shortened is uncertain.